

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Кюстендил, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Е. Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Теодора С. Д.
като разгледа докладваното от Ваня Др. Богоева Въззивно гражданско дело
№ 20211500500516 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба от ***, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от изп.директор С. И., чрез Адвокатско съдружие *** чрез адв. Б. П. от ВрАК, насочена против решение № 260128 от 12.03.2021 г., постановено от РС – Дупница по гр.д. № 704/2020 г. по описа на същия съд.

С обжалвания първоинстанционен акт РС – Дупница е осъдил А. А. С. и Е. К. Га да заплатят на *** сума в размер на общо 1 820,76 лева, включваща 1 657,66 лев главница и 163,10 лева договорна лихва, произтичащи от сключен с ответниците договор за потребителски кредит № ***, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното плащане; отхвърлил е като неоснователен предявения от *** срещу И. Н. Г. иск за осъждане на ответника в качеството му на поръчител да заплати на ищеца сума в размер на общо 1 820,76 лева, произтичащи от договор за потребителски кредит № ***. осъдил е на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК А. С. и Е. Га да заплатят на *** сторените разноски в производството в размер на 412,83 лева.

Въззивното дружество обжалва първоинстанционния съдебен акт в частта, в която районният съд е отхвърлил като неоснователен предявения срещу И. Н. Г. иск за осъждането му в качеството му на поръчител да заплати на ищеца сума в размер на общо 1 820,76 лв., произтичащи от договор за потребителски кредит № ***, като релевира доводи за неговата неправилност поради незаконосъобразност, неоснователност и допуснати нарушения на

материалния и процесуалния закон. Излага съображения в подкрепа на становището за основателност на предявения иск като се позовава на разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗЗД. Подчертава, че уведомяването от кредитора на длъжника, съдлъжника и поръчителя за обстоятелството, че кредитът е предсрочно изискуем, е станало на 04.11.2019 г. с поканата, получена лично от ответницата С.. Въззивникът счита, че първоинстанционният съд в решението си в частта относно поръчителя И. Г. не е съобразил разпоредбите на чл. 3 и чл. 4, ал. 1, т. 1 от приетия на 13.03.2020 г. Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците. Твърди, че съобразявайки цитираните разпоредби, 6 месечният срок по чл.147, ал. 1 от ЗЗД изтичал на 04.06.2020 г., предвид което подадената на 29.05.2020 г. искова молба била подадена в срок и срещу поръчителя И. Г. и той не можел да се ползва от защитата по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД.

Иска отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част и постановяване на ново решение, с което предявения срещу И. Г. иск бъде уважен. Претендира присъждане на разноските за особен представител на ответника в първоинстанционното производство, както и разноските във въззивното производство.

Въззивният съд, след преценка на твърденията и възраженията на страните, както и на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбите, намира за установено от фактическа страна следното:

Съдът е приел въззивната жалба за допустима като изхождаща от страна в първоинстанционното производство, подадена в срок и насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

В съответствие с правомощията си по чл. 269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че то е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил. Решението е и допустимо.

По правилността:

Съгласно чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните.

Пред окръжен съд не са ангажирани доказателства по смисъла на чл.266 ал.2 и ал.3 от ГПК, които да променят установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не е необходимо да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са правилно обсъдени и преценени към релевантните за спора факти и обстоятелства.

По делото е установено, а и не е спорно между страните, че между страните е сключен Договор за кредит № 002726/14.04.2015г., по силата на който дружеството-ищец е предоставило на ответницата А. С. потребителски кредит за текущи нужди в размер на 5 000.00 лева, за срок от 60 месеца, при променлив годишен лихвен процент в размер на 15.850 % и ГПР 17.69%. Общата стойност на дължимите плащания е уговорен в размер на 7331.63 лева. На същата дата, според условията на сключения между тях договор за кредит, ищецът начислил на ответницата С. такса в размер на 60.00 лв. и рефинансирал задължения на същата към ***. Не е спорен и фактът, че сумата, предмет на договора за кредит е усвоена от кредитополучателя. Договорът е подписан от ответницата Е. Г.а като съдлъжник и от ответника И. Г. като поръчител.

Към 28.05.2020г. ответницата А. С. не е платила дължимите шестнадесет месечни вноски в размер на общо 1 820.76 лв. (от които 1657.66 лв. - главница и 163.10 лв. договорна лихва), като първата неплатена вноска е с дата на падеж 14.01.2019 г., а последната- 14.04.2020 г.

Ищецът изпратил на ответниците извънсъдебна покана с рег. № ОГК-КК-215/31.10.2019 г., с която ги уведомил за допуснатата забава в плащанията на вноските по кредита над 180 дни и че на 181-вия ден кредитът е станал предсрочно изискуем в цялост и ги поканил да заплатят. Поканата е получена лично от ответницата С. на 04.11.2019 г., видно от приетото като доказателство известие за доставяне, след което е направено едно плащане в размер на 130.00 лв. на 01.04.2020 г.

При така установените факти районният съд е приел иска за основателен по отношение на ответниците А. А. С. и Е. К. Г.а, а по отношение на ответника И. Н. Г. отхвърлил иска, позовавайки се на защитната норма на 147, ал.1 ЗЗД, приемайки че последният се е освободил от отговорност поради изтичане на предвидения в цитираната разпоредба преклузивен шестмесечен срок. За да постанови този краен извод съдът е приел за доказано в процеса, че ищецът надлежно е упражнил правото си да обяви кредита изцяло за предсрочно изискуем чрез изпратената до ответниците и приета от длъжника А. С. извънсъдебна покана. Съобразявайки, че длъжникът по кредитното правоотношение е уведомен за предсрочната изискуемост на кредита на 04.11.2019 г., а исковата молба е депозирана в съда на 29.05.2020 г., е приел, че спрямо ответника И. Н. Г. е настъпила преклузията, уредена в чл.147, ал.1 ЗЗД, което го и освобождава от задължението да отговаря след този срок за задължението на главния длъжник, което е обезпечил като поръчител.

Изводите на районният съд не се оспорват с депозираната въззивна жалба. Основният довод, на който същата почива, е че към процесният период от време, е действал

приетият на 13.03.2020 г. Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците. Въззивното дружество се позовава на чл.4, ал.1, т.1 от цитирания закон, където е прието, че се удължават с един месец от отмяната на извънредното положение сроковете, определени в закон, извън тези по чл.3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения на частноправни субекти.

По така изложеният от въззвника довод, очертаващ предметният обхват на въззивната проверка, настоящият съдебен състав приема следното:

На основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 с решение на Народното събрание е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020 г. до 13 април 2020 г.

С решение на Народното събрание на Република България прието на 3.04.2020 г., срокът на извънредното положение обявено на 13.03.2020 г. е удължен до 13 май 2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците с един месец от отмяната на извънредното положение се удължават сроковете, определени в закон, извън тези по чл. 3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения на частноправни субекти.

Срокът по л.147, ал.1 ЗЗД е относим към предоставени от закона материални права на частноправни субекти, при което съдът намира, че същият се субсидира под нормата на чл.4, ал.1, т.1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците.

По силата на § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван в ДВ бр. 44 от 13.05.2020 г. и влиза в сила на същата дата. При това положение срокът по чл. 147, ал. 1 ЗЗД е започнал да тече на 04.11.2020 г., следвало е да изтече на 04.05.2020 г., но по силата на цитираната в специалния закон регламентация, реално изтича на 04.06.2020 г. Исковата молба е подадена на 29.05.2020 г., когато все още не е изтекъл преклузивния срок по чл.147, ал.1 ГПК, при което искът и срещу длъжника И. Н. Г., като поръчител по кредитното правоотношение, следва да се уважи. Същият дължи солидарно с останалите двама ответници претендираните по делото суми за главница и мораторна лихва

Изложеното предопределя отмяна на решението на районния съд в обжалваната част

и уважаване на исковата претенция и срещу ответника И. Н. Г., който дължи присъдените суми солидарно с останалите двама ответника .

По разноските:

Поради уважаване на иска и срещу ответника И. Г. на ищецът се дължат изцяло на основание чл.78, ал.1 ГПК сторените в производството разноски. Районният съд е присъдил на ищеца разноски в общ размер на 412.83 лева, от които 72.83 лева държавна такса и 340.00 лева адвокатски хонорар. Сумата, платена от ищеца за възнаграждение на особения представител на ответника И. Н. Г. не е присъдена поради отхвърляне на иска спрямо този ответник. С настоящото решение тази сума ще бъде присъдена, както и сумата за особен представител, заплатена и за въззивното производство, възлизащи на по 357.45 лева за една съдебна инстанция или общо 714.90 лева за двете съдебни инстанции, като сумата е дължима от въззиваемия И. Н. Г..

По обжалваемостта:

Настоящото решение не подлежи на обжалване по аргумент от разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

По изложените съображения и на основание чл.271, ал.1 ГПК, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260128 от 12.03.2021 г., постановено от РС – Дупница по гр.д. № 704/2020 г. по описа на същия съд, В ЧАСТТА, в която съдът е отхвърлил като неоснователен предявения от *** срещу И. Н. Г. иск за осъждане на ответника в качеството му на поръчител да заплати на ищеца сума в размер на общо 1 820,76 лева, произтичащи от договор за потребителски кредит № ***, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА И. Н. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. *** да заплати солидарно с А. А. С., ЕГН *****, с адрес: гр. ***** и Е. К. Г.а, ЕГН *****, с адрес: гр. *** на ***, ЕИК: ***, със седалище и адрес: гр. *****, представлявано от изпълнителния директор С. И., присъдената с горепосоченото решение на ДнРС сума в размер на общо 1820.76 лв. //хиляда осемстотин и двадесет лева и седемдесет и шест стотинки/, включваща 1657.66 лв. (хиляда шестстотин петдесет и седем лева и шестдесет и шест стотинки) главница и 163.10 лв. (сто шестдесет и три лева и десет стотинки) договорна лихва, произтичащи от сключен с ответниците договор за потребителски кредит № 002726/14.04.2015г., ведно със законната лихва от предявяване на иска – 29.05.2020 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, И. Н. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. *** да заплати на ***, ЕИК: ***, със седалище и адрес: гр. *****, представлявано от изпълнителния директор С. И., сума в размер на 714.90 лева заплатено възнаграждение за особен представител за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____